

РЕШЕНИЕ

№ 37

гр. Ловеч, 16.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ЛОВЕЧ в публично заседание на двадесет и шести април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: МИЛЕНА ВЪЛЧЕВА

при участието на секретаря ХРИСТИНА ХРИСТОВА
като разглежда докладваното от МИЛЕНА ВЪЛЧЕВА Търговско дело №
20224300900088 по описа за 2022 година

и за да се произнесе, съобрази:

Производството по делото е по чл.79, ал.1 ЗЗД, във вр. чл.327, ал.1 от ТЗ.

Производството по делото е образувано по постъпила искова молба с вх.№ 7478/23.12.2022 год., подадена от „***“ ЕООД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: с. П.И., обл. С., ул.***** № 11, представлявано от управителя на дружеството Ж. И. Г., чрез адв. Р. Г. от АК - С., срещу „ВТ“ АД, ЕИК ****, седалище и адрес на управление: гр. Т, ул. „***“, представлявано от изпълнителния директор М. К., с посочено правно основание на иска: чл. 79, ал. 1 от ЗЗД във вр. с чл. 332 от ТЗ и цена на иска 88 529.20 лева.

В нея ищецът излага, че с "ВТ" АД са в трайни търговски отношения, в рамките на които ответникът изкупувал за преработка плодове - кайсии и сини сливи. На 03.12.02018 г. страните са подписали договор за покупка на пресни кайсии, който има характер на рамково споразумение и е с трайно действие, като обхваща периода от време между 2019 г. и 2023 г. Посочва, че според условията на чл.2 от договора, ищецът се съгласил да продава на "ВТ" АД по 800 тона кайсии през всяка една от годините, включени в периода на

действие на договора. Конкретизирани са качеството и родовете белези на плодовете, уговорено е местоизпълнението на задължението за предаване на продадените плодове. Според условията на договора с предаване на съответното количество плодове, настъпва и вещноправният ефект на конкретната продажба - правото на собственост върху доставените кайсии преминава в имуществото на купувача (чл. 24, ал. 2 от ЗЗД) и за него възниква задължението да заплати договорената цена на така индивидуализираните движими вещи. Твърди, че през лятото на 2019 г., в изпълнение на уговорките, включени в рамковия договор от 03.12.2018 г., „***“ ЕООД доставило на "ВТ" АД различни количества кайсии по поредица от продажби. От страна на ответника като купувач, не са направени рекламации, което е обусловило възникването на задължение да заплати цената на продадените движими вещи. Ищецът определя дълга под формата на „цена за килограм" и според счетоводните записвания възлиза на 88 529.20 лева при единична цена от 0.45 лева за килограм доставени кайсии. След обработка на първичните счетоводни документи (експедиционни и кантарни бележки), оформени при всяка една от множеството доставки на кайсиевите плодове, закупени от ответното дружество, са издадени обобщени фактури, които не отразяват всяка една търговска сделка поотделно, но съответстват на количеството продаден плод за 2019 година. Заявява, че макар и предявени за осребряване на купувача, плащания по фактурите не са постъпили.

Моли съда да постанови решение, с което осъди „ВТ" АД да заплати на „***" ЕООД сумата от 88 529.20 лв., представляваща цена на закупени от ответника през 2019 г. кайсиеви плодове с единична цена 0.45 лв. за килограм, както и лихва върху този паричен дълг, считано от датата на постъпване на исковата молба в Окръжен съд гр. Ловеч до окончателното му погасяване, както и направените по делото разноските.

В срока по чл.367, ал.1 от ГПК е постъпил отговор на исковата молба от „ВТ" АД, чрез адв. К. Ж.-М. от САК. В него е изложено становище, че претенциите са допустими, но неоснователни. Ответникът не оспорва, че страните са сключили приложения към ИМ договор, имащ за предмет доставка на пресни кайсии от ищеца на ответника. Уточнява, че е за срок до 31.12.2023 г., като през всяка една от годините - 2019 г., 2020 г., 2021 г., 2022 г. и 2023 г. ищецът е длъжен да достави на ответника до 800 тона пресни кайсии. В чл. 5 от Договора страните са уговорили, че минималната цена за 1

килограм кайсии е 0.56 лв. без вкл. ДДС, която подлежи на намаление с 20 %, т.е. до 0.45 лв. без вкл. ДДС за килограм, в случай че рефракцията е в размер на 14-15о Вх. Съгласно чл. 9 от Договора, „ВТ“ АД е длъжно да заплати фактурата до края на м. август на съответната година на доставка. Признава, че за календарната 2019 г. ищцовото дружество е продало на ответника 200 980 кг. пресни кайсии според приложените 2 броя фактури - Фактура № 0000000039/08.07.2019 г. и Фактура № 0000000040/16.07.2019 г. Счита, че тези 2 фактури съвпадат с приложените към ИМ 2 фактури, но вероятно поради допуснатата техническа грешка в ИМ ищецът ги е посочил със следните номера: *****/08.07.2019 г. и 0600000040/16.07.2019 г., което отчита като нечетливост. Конкретизира, че във Фактура № 0000000039/08.07.2019 г. на стойност 53 557.20 лв. с ДДС е отразено, че ищецът е доставил на ответника 99 180 кг. кайсии на цена 0.45 лв. без вкл. ДДС/кг. или 0.54 лв. с вкл. ДДС/кг., но тази сума е заплатена от „В – Т“ АД в деня на получаване на фактурата - 08.07.2019 г., за което прилага платежно нареждане от 08.07.2019 г., надлежно заверено от служител на „ОББ“ АД и извлечение от банковата сметка. Поддържа, че сумата е заплатена на 08.07.2019 г. по банковата сметка на ищеца в „Банка ДСК“ АД с IBAN: BG47 STSA 9300 0021 0942 22. Твърди, че същата банкова сметка е посочена от ищеца в Договора и в издадената фактура, като в основанието за плащане ответникът е посочил: „F-га 39/08.07.2019 г. доставка кайсии“. По отношение на фактура № 0000000040/16.07.2019 г., според която ищецът е доставил на ответника 101 800 кг. кайсии на цена 0.45 лв. без вкл. ДДС/кг. или 0.54 лв. с вкл. ДДС/кг. на стойност с вкл. ДДС 54 972.00 лв. изтъква, че сумата е заплатена от „В – Т“ АД на два пъти - на 19.07.2019 г. и 26.07.2019 г., за което прилага платежни нареждания от 19.07.2019 г. за сумата от 9 972.00 лв. и от 26.07.2019 г. за 45 000.00 лв. И тези суми са платени по посочената банкова сметка на продавача, като е вписано и основанието за плащане- „F-га 40/16.07.2019 доставка кайсии“. Въпреки че не е посочил пълния номер на фактурата, а само числото 40 и датата на издаване, за него няма съмнение, че с посочените плащания е погасено задължението към ищеца в размер на 54 972.00 лв., колкото е фактурирано от същия с вкл. ДДС във Фактура № 000000040/16.07.2019 г. Поради извършеното плащане счита, че предявеният от „И“ ЕООД иск се явява неоснователен и недоказан и подлежащ на отхвърляне.

На самостоятелно основание поддържа, че искът е неоснователен и поради изтичане на предвидения в чл. 111, б. „в“ от ЗЗД давностен срок от 3 години. В тази насока се позовава на Тълкувателно решение № 3/18.05.2012 г. по тълк. д. № 3/2011 г. ОСГТК на ВКС и счита, че се касае за периодично плащане, по отношение на което е приложима кратката погасителна давност. Твърди, че насрещните престации, уговорени между страните в договора, отговарят на критериите за периодичност. Като се аргументира с чл.332 от Търговския закон и клаузите на договора развива доводи, че договорът, макар да разкрива някои от бележите на рамковия договор, за който е характерно създаването на самостоятелен режим за бъдещи, повтарящи се, конкретни правоотношения, не е рамков договор, а предвижда периодичност в изпълнението на задълженията и на двете страни. Прави извод, че след като вземанията в спорните фактури са за периодични плащания, чиито падеж съгласно чл. 9 от Договора е до 31.08.2019 г., а искът на „И“ ЕООД е предявен на 22.12.2022 г., т.е. след изтичане на 3 години от съответния падеж, то искът е погасен изцяло по давност на основание чл. 111, б. „в“ ЗЗД и следва да бъде отхвърлен. По отношение на иска за лихва от датата на подаване на ИМ до окончателното изплащане на вземането също твърди, че е неоснователен, поради обусловеността му от главния иск.

В срока по чл.372, ал.1 от ГПК ищецът не е подал допълнителна искова молба.

В съдебно заседание ищецът редовно призован не се представлява. В постъпилата молба вх. № 2356/21.04.2023 г. от упълномощения процесуален представител адв. Р. Г. изразява становище, че признава изложените от ответника факти и обстоятелства, но прави възражения за прекомерност на адвокатския хонорар, заявен като разноски от ответната страна.

В съдебно заседание ответникът „В – Т“ АД се представлява от упълномощения процесуален представител адв.К. Ж., която моли съда да отхвърли предявените искове като неоснователни и недоказани. Излага, че от събраните по делото доказателства и заключението на СИЕ се установява, че процесните фактури са платени изцяло. Претендира направените по делото разноски съгласно представения списък.

Съдът, като прецени твърденията на страните и събраните по делото доказателства, съобразно изискванията на чл. 235 от ГПК, намира от

фактическа страна следното.

По делото е безспорно установено, че на 03.12.2018 г. между „И“ ЕООД като продавач и „В – Т“ АД е бил сключен договор с предмет „доставка на пресни кайсии“. Съгласно чл.2 от същия ищецът е поел задължение да достави на купувача до 800 тона пресни кайсии годишно през периода от 2019 г. до 2023 г. Между страните е постигната договореност относно качеството на плодовете и тяхната цена, като транспортът на плодовете до седалището на ответника е включен в цената. В чл.9 от договора е уговорено, че доставените плодове ще бъдат платени до края на месец август на съответната година на доставка, като ще бъдат признати количествата плодове, измерени на калибрирания кантар във „В – Т“ АД.

По делото са приложени и приети като доказателства фактури № 0000000039/08.07.2019 г. на стойност 53 557.20 лв. с ДДС и № 0000000040/16.07.2019 г. на стойност 54 972.00 лв. с ДДС.

С отговора на исковата молба от ответника е представено извлечение от сметката на „В – Т“ АД в „ОББ“ АД за 19.07.2019 г. и 26.07.2019 г.

По делото са приети като доказателства и три броя платежни нареждани с наредител „В – Т“ АД и получател „И“ ЕООД за направени плащания съответно за: 53 557.20 лв. с посочено основание за превода ф-ра № 39/08.07.2019 г. доставка кайсии; 9 972.00 лв. с посочено основание за превода ф-ра № 40/16.07.2019 г. доставка кайсии и за 45 000.00 лв. с посочено основание за превода ф-ра № 40/16.07.2019 г. доставка кайсии.

От неоспорено заключение на съдебно-икономическата експертиза, което съдът кредитира като компетентно и обосновано се установява, че счетоводните и търговски книги на ответното дружество са водени редовно, а направените счетоводни записвания са в хронологичен ред. Според представените на вещото лице кантарни бележки, доставените от ищеца на „В – Т“ АД количества кайсиев плод през 2019 г. са 200 980 кг. След тяхното приемане, съответното МОЛ издава стокова разписка, с която стоката се заприхождава в склада на дружеството. При проверката експертът е констатирал, че на база издадените стокови разписки за получената продукция, продавачът „И“ ЕООД е издал процесните фактури. Двете фактури № 39/08.07.2019 г. и № 40/16.07.2019 г. са включени от „В – Т“ АД в справка-декларация по ДДС за месец юли 2019 г. отчетен регистър „Дневник

покупки“. В счетоводството на ответното дружество фактурите са осчетоводени по дебита на счетоводна сметка 302/1 „Основни материали“ и водена аналитична отчетност по партида „кайсии“. От направената проверка вещото лице Д. Н. е установила, че сумите по процесните фактури са платени и постъпили през месец юли по банковата сметка на „И“ ЕООД в „Банка ДСК“ АД съответно на 08.07.2019 г. – 53 577.20 лв. по фактура № 39/08.07.2019 г., 9972.00 лв. на 19.07.2019 г. и 26.07.2019 г. 45 000.00 лв. по фактура № 40/16.07.2019 г.

При така установената фактическа обстановка съдът достига до следните правни изводи.

Пред настоящата инстанция от ищеца „***“ ЕООД са предявени следните осъдителни искове срещу ответника „ВТ“ АД: главен иск с правно основание чл.79 от ЗЗД във вр. с чл.318 и чл.327 от ТЗ за заплащане на сумата 88 529.20 лева, представляваща цената на закупени от ответника през 2019 година кайсиеви плодове с единична цена на килограм 0.45 лева и акцесорен иск за присъждане на законна лихва върху главницата на основание чл.86 ЗЗД, считано от 23.12.2022 год. до окончателното изплащане на задължението.

Съгласно чл. 318, ал.1 ТЗ търговска е продажбата, която според разпоредбите на ТЗ е търговска сделка, а чл.286 ТЗ дефинира сделката като търговска, когато е сключена от търговец и е свързана с упражняването от него занятие. Съдът приема, че сключеният на 03.12.2018 година договор между страните представлява търговска продажба. Последната има obligatorно - вещно действие, а основните елементи са предмета и цената. В настоящия случай между страните не е налице спор относно сключването на договора за покупка на кайсии на 03.12.2018 година, както и че ищецът е доставил на ответника определено количество кайсии, за което са издадени фактури № 39/08.07.2019 и № 40/16.07.2019 г. на обща стойност 88 529.20 лева. Тези факти се признават от страните и са подкрепени от събраните по делото писмени доказателства.

Съгласно чл.327, ал.1 ТЗ купувачът е длъжен да плати цената при предаване на стоката или документите, които му дават право да я получи, освен ако е уговорено друго. От представените от ответника писмени доказателства и заключението на съдебно-икономическата експертиза по

безспорен начин се установи, че ответникът „В – Т“ АД е заплатил цената на доставеното му количество кайсии по фактури № 0000000039/08.07.2019 г. и № 0000000040/16.07.2019 г. чрез три превода в уговорения в чл.9 от договора срок за плащане.

Поради изложените съображения съдебният състав счита, че искът за главница в размер на сумата 88 529.20 лева, както и акцесорния иск с правно основание чл.86 от ЗЗД като неоснователни и доказани следва да бъдат отхвърлени.

От ответното дружество е направено искане да бъде осъден ищеца да му заплати направените по делото разноски в размер на 12 696.00 лв. с вкл. ДДС, представлява платен адвокатски хонорар и 250.00 лв. депозит за експертиза съгласно представения списък по чл.80 от ГПК. С молба вх. № 2356/21.04.2023 г. от ищеца е направено възражение на основание чл.78, ал.5 от ГПК за прекомерност на заплатеното от ответното дружество адвокатско възнаграждение, което съдебният състав счита за основателно. Съгласно разпоредбата на чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба за минималните размери на адвокатските възнаграждения /ДВ бр. 88/2022 г. /, действаща към момента на плащането, адвокатското възнаграждение спрямо цената на иска е в минимален размер от 7 732.32 лв. Като взе предвид, че делото не е с фактическа и правна сложност, и разглеждането му приключи в едно съдебно заседание, съдът намира, че същото следва да бъде намалено на основание чл.78, ал.5 ГПК поради прекомерност от 12 696.00 лв. до 7 732.32 лв.

С оглед изхода на спора, ищецът следва да бъде осъден да заплати на ответника и сторените в производството разноски в размер на сумата 250.00 лв., представляваща внесен депозит за вещо лице.

Мотивиран от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявеният от „***“ ЕООД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: с. П.И., обл. С., ул.***** № 11, представявано от управителя Ж. И. Г. против „ВТ“ АД, ЕИК ****, седалище и адрес на управление: гр. Т, ул. „***“, представявано от изпълнителния директор М. К.

иск с правно основание чл.327, ал.1 от ТЗ за сумата от 88 529.20 лв., представляваща цена на закупени от ответника през 2019 г. кайсиеви плодове с единична цена 0.45 лв. за килограм, ведно със законната лихва, считано от датата на постъпване на исковата молба в съда до окончателното изплащане, като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК „***“ ЕООД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: с. П.И., обл. С., ул.***** № 11, представлявано от управителя Ж. И. Г., да заплати на „ВТ“ АД, ЕИК ****, седалище и адрес на управление: гр. Т, ул. „***“, представлявано от изпълнителния директор М. К. сторените в производството разноси в размер на сумата 7 732.32 лв. /седем хиляди седемстотин тридесет и два лева и 32 ст./ платено адвокатско възнаграждение и 250.00 лв./двеста и петдесет лева/ депозит за вещо лице.

Решението може да бъде обжалвано в двуседмичен срок от връчването му на страните пред Апелативен съд – Велико Търново.

Съдия при Окръжен съд – Ловеч: _____